

טיב הקהילה

נה
א' חשוון תשפ"ה

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

4:14	הרה"נ
5:26	מוצ"ש
6:06	ר"ת

סוף זמן קריאת שמע וחפילה

9:03	סו"ת א'	7:53	סו"ק ש' א'
9:32	סו"ת ב'	8:37	סו"ק ש' ב'

| הזמנים לפי שיעון הורף |

ליון מס':
755

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

לרגשותיהם לעשות את שלהם מבלי להתבונן היטב האין עליהם להגיב באופן שיהיה זה תועלת להתלמיד, כי לפעמים כשתלמיד עושה איזה עוולה מתעורר הרצון להוכיחו או להכותו כדי להכאיב את הגוף או הנפש, כי המחשבה השטחית אומרת שאם ידע

הערכה הראויה לילד מישראל

התלמיד שהנהגה שלילית כרוכה בכאב ישתדל להתנהג כראוי, אולם לפעמים אין זה 'חינוך' כי התלמיד לא יתחכם על ידי זה להבין חומרת מעשיו, ולא ימנע מתעלוליו רק מאימת רבו, ולכן כשמדובר בתלמידים מוכשרים ונבונים שיכולים להכיר בחומרת מעשיהם עדיף להסביר להם בניחותא כמה אילים הם מעשיהם עד שמעצמם לא ירצו שוב לסור להקלתם. ומעתה יהיה לרבם זכות בהליכותיהם הישרים וגם בהליכותיהם של בניהם ודורותיהם לאורך כל ימיהם ושנותיהם.

ואשרי המתנכים שזוכים לראות ברכה בעמלם כי אי אפשר לדעת מה יולד יום, ואפשר שאותה האהבה שחדרה זה עתה בלב הנער תגרום מהפכה של קדושה בקרב העם הישראלי בעוד כמה וכמה דורות בו בשעה שהתלמד או האב כבר יהיו בעולם שכולו טוב ומעשייהם הטובים יעשו עדיין פירות.

וכמו כן עליהם לישא בעול הזנחת החינוך, כי לפעמים מפני רבי הטרדות מוניחים את משנת החינוך למחצה או לשליש ח"ו, וכתו- צאה מכך נוצר קרירות בלב הנער, בראותו שאין ליקוייו מבעידי- את לב אביו או מחנכיו, וכך מתגדל הוא במומו, וגם כי יגדל לא יסור ממנו, כי יתמה באזני מוכיחיו על זה שלא הוכיחו אותו בעודו נער, ויתקשה לקבל את מוסרם ומונן מאיליו כי אותה קרירות ילווה גם את זרעו אחריו, ואת האשמה יטלו בשמים על הוריו ומחנכיו.

אחר שרואים עד כמה יקרה היא נפש אחת מישראל, צריכים הד- ברים לעודד גם רצון הרבות במצוות פריה ורביה, ולהביא ילדים בעולם אפילו במסירות נפש, כי על ההורים להבין שכל ילד הוא עולם מלא, ואסור להחמיץ את ההזדמנות להביאו לעולם וכדאי היא כל הטורה למען ילדו כי ברבות הימים ישאו מזה רווחים גדולים ועצומים.

ואם אמור יאמר האדם כשל כוחי מלפרנס משפחה רחבה, ואיני רואה את עצמי כמוכשר לכך, יש לך להשיבו שכלל הוא בדיני מפי חכמינו ז"ל (עבודה זרה א.) שאין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותו, ואם בכל זאת ציוה עלינו לקיים מצוה זו, בהכרח שהקב"ה אומר לאדם אתה עשה את שלך, ואני אעשה את שלי, עתה עסקו במצוה ואני כבר אדאג להמציא להם כל צרכיהם.

והאמת היא שטענה זו מופרכת היא מעיקרא, כי מזונו של אדם אינו תלוי כלל בכוחו וביכולתו, והכל תלוי בגזירתו של הקב"ה, וכפי שאכן רואים במציאות, שאין אדם יודע מאין ישיג טרפו, ולפעמים נדמה לו מראש שממקום פלוני ישיג מזונו, ולבסוף מסבב הקב"ה שיניקתו יבוא ממקום אחר, ולא הטיילו על האדם כי אם להשליך יתנו על ה', וכאמור הכתוב (תהלים נט ב'): 'השליך על ה' יהבך והוא יכלכלך'.

ויהיו בני נח היצאים מן התבה שם וחס ויפת וחס הוא אבי כנען: שלשה אלה בני נח ומאלה נפצה כל הארץ: (ט. ת. ט.)

הנה מיד לאחר שני המקראות הללו נאמרו מספרת לנו התורה את הקורות עם נח מיד בצאתו מן התיבה, נטיית הכרם שכרותו, התייחסות בניו להמאורע, קיצת נח מיינו, קללתו לכנען, ובכרותו לשם ויפת. ורק לאחר מכן (בפס' י) פירט הכתוב צאצאיו של שלשה בני נח.

לאור זאת כשמתבוננים בסדרי המקראות מתעוררת תמיה, כי המי קרא הראשון זיהיו בני נח? וגו' נצרך לענין הסיפור הג'ל האמור בסמוך, כי כל הנוכרים בזה המקרא היו מעורים בהנעשה עם נח וכפי שיחזה הקורא בתורה. אך תוכן המקרא שלאחריו נראה כמיותר או כעומד שלא במקומו, כי מבלי שייאמר הכתוב ש'מאלה נפצה כל הארץ' יתגלה הדבר לעיני ההוגה בהמשך הפרשה להלן, כשמפרטת התורה כל משפחות האדמה צאצאיו של נח, ולמה היה צורך ליתר מקרא שלם לכך? וגם אם ראתה התורה איזה צורך להדגיש את הדברים מן הראוי היה להעמיד את האמור להלן סמוך לענינו כשמתחיל למנות את צאצאיהם ולא כאן כשתייכף לאחר מכן מתחיל לדבר מקורותיו של נח וכל המתבונן רואה שהדברים נאמרו כעירוב ענין בתוך ענין.

ויש ליישב שלכך נכתב מקרא זה תיכף להזכרת צאתם מן התיבה כי רצונה התורה ללמדינו האין עלינו להעריך ילד קטן שזה עתה נולד להוריו, כי אלו השלושה היו בצאתם מן התיבה כילדים הנו- לדים מחדש, כי כל העולם היה שמם ואלו יצאו מן התיבה לאירו של עולם כחדשים מקרוב באו, ורמזה לנו התורה להתבונן בהנעשה אז בצאתם מן התיבה כי אכן אז יצאו רק שלושה אנשים בלבד, אבל לבסוף נפצה כל הארץ מהם ומוזה עלינו ללמוד מה טמון בילד רך הנוול שזה עתה יצא לאורו של עולם שגם אם לעת עתה נדמה לנו שאינו כי אם קטן וחלוש ביותר, אבל ברבות הימים יתגדל ויהיה לאיש ויבנה את ביתו ויזכה להמון צאצאים כפי שיענינו רואות כהיום שכשמתחלקים מן העולם זקנים שהאריכו ימיהם מונים משפחותיהם בין אלף לאלף וחמש מאות נכדים ויותר.

הכרה זו נחוצה היא לכל הורה ומחנך, עליהם לדעת שאין הם מה- נכים רק אותו בן או תלמיד בלבד, כי אם אותו ואת כל הצאצאים שיתרבו על ידו ברבות הימים, כי זה החינוך שהם מעניקים אותו יחדיו זה הנער ברבות הימים לבניו ולצאצאיו אחריו, וכשהאב והמחנך יתבוננו ויבינו איזה עולמות הם בונים בחינוכו של הנער העומד מולם כלומר, הם יבינו שבאותה שעה שהם מחדירים בו יראה ואהבה הם מרבים פעלים להקב"ה עד סוף הדורות תהיה גישתם לעבודתם בצורה נכונה יותר, וישקיעו בהם את מיטב כו- חותיהם כדי להתנחם בדרך הישר והרצוי. ובמדיה שאחזים מתי- למידיהם יתקשו בלימודיהם, ישקיעו יותר ויותר בכובד ההסברה עד שיתקבלו הדברים על דעת התלמידים כי יבינו שמתוך כך מחבבים את התורה על תלמידיהם ועל ידי זה יזכו גם התלמידים להנחיל חיבה זו לבניהם ולצאצאיהם אחריהם.

וכמו כן אם יהיו בין התלמידים כאלו שלא יתנהגו כראוי, לא יתנו

טיב המערכת

הבה נבנה - הבה נרדה

ישנו משל על ילד אחד שהיה פוגע בחבריו באופן קבוע ולא היה יכול לשלוט ברגשותיו ולשים מחסום לפיו, כמה שניסה והשתדל לא הצליח עד שאמר לו אביו לקחת לוח עץ ובכל פעם שהוא פוגע במישהו עליו לקחת סמסר ולתקוע בתוך הלוח וכך אכן עשה הילד, הוא הכין את הלוח ובכל פעם שלא הצליח לשלוט בעצמו ופגע במישהו היה הולך אל הלוח ותקע בו סמסר, לאחר זמן התמלא הלוח במסמרים והילד התבייש מאוד במעשיו, אמר לו אביו, קעת תתחיל לבקש סליחה מכל מי שפגעתי בו, ובכל פעם שאתה מפייס מישהו אתה מוציא סמסר אחד.

הילד התחיל לבקש סליחה מהסובבים ועל כל סליחה שקיבל הוא הוציא סמסר מהלוח, לאחר זמן התרוקן הלוח מהסמסרים בא הילד בשמחה לאביו והראה לו את הלוח הריק, אמר לו אביו: אכן מסמרים כבר אין כאן, אבל שים לב שהלוח מלא חורים שאותם אינך יכול לסתום החורים הללו נמצאים בליבותיהם של האנשים שבהם פגעתי גם אם הם סלחו לך, אבל הרושם שנוצר - יישאר לנצח!

דוד הפלגה מרדו בקב"ה ואמרו 'הבה נבנה לנו עיר ומגדל וראשו בשמים'. פן נפוץ על פני כל הארץ, וכשהגיע הזמן להענישם אמר הקב"ה 'הבה נרדה ונבלה שם שפתם. ויפץ ד' אותם משם, ורש"י מבאר 'הבה - מידה כנגד מידה, אמרו הבה נבנה והוא כנגד מדד ואמר הבה נרדה, וכן 'ויפץ ד' אותם משם - מה שאמרו פן נפוץ נתקיים עליהם'.

הש"ת נתן לנו את הכוח לדבר וכן את כוח הבחירה לבחור מה לומר ומה לא לומר, אבל עלינו לדעת שלכל דיבור ומעשה שלנו יש השפעה והם עושים רושם גם אם אנחנו בעינינו איננו יכולים לראות זאת, ולכן מוטלת עלינו החובה להיזהר מאוד במעשינו וגם בדיבורינו, ואולי אם נזכור תמיד שלכל מילה יש השפעה, ניזהר יותר ונימנע מדיבורים אסורים ופגיעה בזולתנו, ונרבה בדיבורים טובים ומילים טובות וגם תחמאות לסובבים. (ע"פ טיב התורה-נח)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
ההודעות

עדכוני שיחות: 100024-0534

הלכות הזכרת ושאלת הגשם ב'

א. מי שמסופק אם הזכיר מוריד הגשם בתפילתו, (במקום שאין מוכיזין טל בימות החמה) עד שלשים יום הרי הוא בחזקת שהתפלל כהרגלו עד עתה בימות הקיץ ולא הזכיר גשמים וצריך לחזור, לאחר שלשים יום אינו צריך לחזור, שכבר נהרגל לשונו לומר כהלכת, ומן הסתם אמר כהרגלו לשונו (ס' קיד ס"ח ושול"ע הרב ס"י).

ב. אם ברור לו שהיה בדעתו להזכיר מעין המאורע בתוך התפלה, ולאחר זמן מופלג נפל ספק בלבו אם הזכיר בתפלה או לא, אין צריך לחזור, אבל אם נתעורר הספק מיד אחר התפלה הרי זה צריך לחזור (מ"ב סק"ח).

ג. אם מתפלל מתוך הסידור וקפץ שם הדף שלא ישכח להזכירו, הרי זה זריז ונשכר ומועיל (כ"ה סק"ד).

ד. אם אמר תשעים פעמים 'מחיה מתים אתה רב להושיע משיב הרוח ומוריד הגשם', (ולא יתחיל סאתה גבר כדי שלא יאמר השם לבטלה) שוב אינו צריך לחזור, ואפילו אם נפל ספק בליבו הרי זה בחזקת שהזכירו (ס"ט ס' סק"ט).

ה. וכן הדין לענין שאלת 'ותן טל ומטר', אם אמר תשעים פעמים 'זאת כל מיני תבואתה לטובה ותן טל ומטר', (ולא יזכיר מוחילת הברכה כדי שלא יאמר השם לבטלה) הרי זה בחזקת שהזכירו (מ"ב סק"ט).

ו. אם יש לו ספק אם אמר תשעים פעמים לא נעקר החזקה ולכן באופן כזה אם יש לו ספק הרי זה צריך לחזור (הליטה אבן ישראל).

ז. יש מי שכתב שיש לאמרו לכתחילה מאה פעמים ואחד (מ"ב סק"א בשם הה"מ), ומכל מקום בדיעבד אם לא אמר רק תשעים פעמים אינו חוזר ומתפלל (מ"ב שם).

ח. אם הרגיל עצמו מ"ה פעמים שהם כנגד חמשה עשר יום משעברו אח"כ עוד חמשה עשר ימים, יש לו חזקה שאמר כהוגן (מ"ב סק"ב).

ט. ולפי זה אין צריך שיהיו שלשים יום שלימים אלא כיון שהשלים תשעים תפילות ממילא הורגל לשונו לומר כהלכה (מ"ב סק"ו).

י. ואם היה ש"ץ וחזר התפילה בשחרית ומנחה, די לו בשמונה עשר יום השלשים תשעים תפילות, ואם חיסר כמה תפילות מוספין עוד יום או יומיים כפי מה שחסר לו (כ"ה סק"א).

יא. והנה לענין שאלת טל ומטר, אע"פ שבגמר שלשים יום עדיין אין לו תשעים תפילות, אף דנחלקו הפוסקים בזה, מכל מקום נקטינן לקולא דשוב אינו חוזר ומתפלל, דספק ברכות להקל (מ"ב סק"ו).

יב. אם שגג או פשע יום או יומיים ולא התפלל כלל, אע"פ"כ לא הורע חזקתו בזה, אלא כל שהוחזק ברוב אלו הימים דיו בכך, וכיון שלא הזכיר איזה יום חזר אח"כ והזכיר עד תום שלשים יום הרי זה בחזקה של שלשים יום, וכ"ש אם שאל טל ומטר בשומע תפילה וכדומה דודאי עולה לו (מ"ב סק"ו).

יג. שאל טל ומטר אחר התג קודם ח' בששון, אינו חוזר התפילה (הל"ש תפלה פ"ח ס"ח), ו"א דחזרו (בבב"א ל"ה) ו"א שחזרו ויתפלל ויתנה שאם אינו צריך לחזור תהא תפילתו בתורת נדבה (מ"א דשמענתא).

יד. המסופק אם הזכיר מעין המאורע, וקטן אומר לו שהזכיר כהלכת הרי זה נאמן, אע"פ שאינו כשר לעדות מפני שאין כאן אלא גילוי מילתא בעלמא, ומה שיש כאן חזקה שמסתמא אמר כהרגלו לא הוי חזקה גמורה (הל"ש שם ס"ג).

טו. אם לאחר שאמר תשעים פעמים רצופים הרגיש שוב בלשונו שהוא טועה, אע"פ"כ לא נשתנה ההלכה הקבועה בש"ע שיכול לסמוך על הרגל לשונו, ומכל מקום אם הרגיש כך ג' פעמים ברציפות שהוא טועה בלשונו, אפשר שאינו מועיל לו מה שאמר תשעים פעמים רצופים, אפשר שבאופן כזה יש לחוש גם לאחר שעברו שלושים יום ומ"מ אם נזכר תוך כדי דיבור שטעה י"ל דדינו כמי שלא טעה ויכול לסמוך על הרגל לשונו (אשל אברהם תניא קיד ס"ח).

טז. יש מי שכתב דמי שידוע בבירור שדי לו בעשרים יום כדי להרגיל לשונו, אינו צריך שלשים יום, שלא אמרו שלשים יום אלא מפני שכן שיערו ח"ל דלסתם בני אדם די בכך, אבל ודאי אם ימצא מי שהוא יוצא מן הכלל, הסביר נותנת דמודדן בשל"ו (עיקר הד"ט ס' ה' א"ב ס"ב).

טיב הבנין

החילוק היסודי בין ישראל לעמים

ונתעלה עד מאד עד שנקרא "איש אלקים", שהגיע לתכלית השלמות מה שיוכל האדם להשיג עלי אדמות.

אברהם אבינו קיבץ כל אנשי דורו ונייר אותם

והנה בחינה זו שמצינו אצל משה רבינו, מצינו גם כן אצל אברהם אבינו, שלא היה מתבודד לעצמו, רק אדרבה פתח ביתו לרווחה, וכל העוברים ושבים היו סמוכים על שולחנו, ועל ידי זה החזיר את כולם בתשובה וכמו שפירש"י על מה שנאמר (בראשית כא לג) ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם ה' אל עולם - על ידי אותו אשל נקרא שמו של הקדוש ברוך הוא אלוהי לכל העולם. לאחר שאוכלים ושותים אומר להם ברכו למי שאכלתם משלו, סבורים אתם שמשלי אכלתם, משל מי שאמר והיה העולם אכלתם.

וכמו כן אנו מוצאים שאברהם אבינו התפלל על אנשי דורו שינצלו, למרות שהיו כולם רשעים וכמו שרואים מהפסוק שדוד, שהתחנן כמה וכמה פעמים לפני השי"ת כמה וכמה פעמים שיציל את אנשי סדום, למרות שהפסוק מעיד עליהם (בראשית יג ג), 'אנשי סדום רעים וחטאים לה' מאד'.

הטעם שלא היה כ"ח לנח לחזור בתשובה את אנשי דורו

ואפשר לומר, שדייקא על ידי שהיה אברהם אבינו מעורב עם אנשי דורו, והיה מקרבם ומכניסם לביתו ומאכילם ומשקה אותם, ומתפלל עליהם, על ידי זה היה לו הכח להחזירם בתשובה ולגייסם, וכמו שנאמר (בראשית יב ה) ואת הנפש אשר עשו בחרן, ופירש"י, אשר עשו בחרן - שהכניסן תחת כנפי השכינה, אברהם מגייר את האנשים, ושרה מגיירת הנשים, ומעלה עליהם הכתוב כאלו עשאו.

לעומת זה נח שהיה תמיד מתבודד לעצמו, ולא היה מעורב בין הבריות, לכן לא היה בכוחו להשפיע על דורו להחזירם בתשובה. ועפ"ז מובן שפיר היש שדורשים אותו לגנאי, שרק לפי דורו היה צדיק, ואילו היה בדורו של אברהם לא היה נחשב כלום. כי הדרך המובחר בעבודת ה', הוא דייקא על ידי שהצדיק מעורב עם אנשי דורו, ומוסר נפשו עליהם להחזירם בתשובה ולהתפלל עליהם, מש"כ הצדיק שמתבודד לעצמו, ומסיר דעתו מאנשי דורו, אינו נחשב כלום נגד הצדיק המוסר נפשו עבור דורו.

הטעם שכלל ישראל מתייחסים רק אחר האבות הקדושים ולא אחר נח

ואפשר לומר, שמוזה הטעם מתייחסים כלל ישראל דייקא אחרי האבות הקדושים, אברהם אבינו יצחק אבינו ויעקב אבינו, ואין אנו מתייחסים אחר נת למרות שאנחנו גם כן בני נח כמו הגויים, כי זהו החילוק יסודי בין ישראל לעמים, אצל אומות העולם גם מי שהוא מחסידי אומות העולם, מכל מקום אינו מתערב בין הבריות, רק הוא צדיק המתבודד לעצמו, ולכן האומות העולם נקראים 'בני נח', כי זה היה דרכו של נח זקנם להתבודד בעבודתו ולא להיות מעורב בין אנשי דורו.

לעומת זה להבדיל אלף אלפי הבדלות כלל ישראל, מתייחסים דייקא אחר אברהם אבינו, ראש האומה הישראלית, שהתנהג באופן אחר לגמרי, לא רק שלא התבודד לעצמו, רק הסתובב בדווקא בכל העולם, כדי לפרסם שמו של השי"ת בכל העולם, וקירב את כל אנשי דורו, והחזירם בתשובה. וזהו היסוד של האומה הישראלית, להתפלל על כל אחד ואחד מישראל, ולהחזיר את כולם בתשובה.

יעזור השי"ת שנוכח להיות דבוק במעשי אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב, לתקן עולם במלכות שך, להחזיר בתשובה את כל נפש מישראל, עד שנוכח להתקון השלם, בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן.

בריש פרשתו כתיב (ו ט) אלה תולדות נח נח איש צדיק תמים היה בדורותיו את האלקים התהלך נח. ופירש"י, בדורותיו - יש מרבותינו דורשים אותו לשבת, כל שכן שאילו היה בדור צדיקים היה צדיק יותר. ויש שדורשים אותו לגנאי, לפי דורו היה צדיק, ואילו היה בדורו של אברהם לא היה נחשב כלום.

החילוק בין נח למשה רבינו

והנה היש שדורשים אותו לגנאי, הוא לכאורה פליאה עצומה, איך יתכן לדורש את נח הצדיק לגנאי, הרי התורה הקדושה בעצמה מעידה עליו שהיה 'צדיק', ואם כן איך שייך לומר שאם היה בדורו של אברהם לא היה נחשב כלום.

ואפשר לבאר על פי מה שאמרו ח"ל במדרש (ד"ר יא ג) נח אמר למשה, אני גדול ממך שניצלת מיד המבול. אמר לו משה, אני נתעליתי יותר ממך, אתה הצלת את עצמך ולא היה בך כח להציל את דורך, אבל אני הצלתי את עצמי והצלתי את דורי כשנתחייבו כלליה בעגל, שנאמר (שמות לב ד) וינחם ה' על הרעה אשר דיבר לעשות לעמו.

למה הדבר דומה, לשתי ספינות שהיו ביים והיו בתוכן שני קברניטין. אחד הציל את עצמו ולא הציל את ספינתו, ואחד הציל את עצמו ואת ספינתו, למי היו מקלסין, לא לאותו שהציל את עצמו ואת ספינתו, כך נח לא הציל אלא את עצמו, אבל משה הציל את עצמו ואת דורו.

ועל דרך זה רואים גם ברש"י (ד"ד ט) שפירש למה הטריח השי"ת את נח לבנות בנין גדול זה של התיבה, הרי הרבה ריוח והצלה לפניו. רק כדי שיראוהו אנשי דור המבול עוסק בבנין התיבה מאה ועשרים שנה, וישאלו אותו מה זאת לך, והוא אומר להם, ועתה הקדוש ברוך הוא להביא מבול לעולם, אולי ישובו.

אמנם למעשה אנו רואים שבמשך כל המאה ועשרים שנים לא נתעורר אפילו איש אחד בתשובה על ידי נת, דהא כולם נספו בהמבול, ולא נשאר אלא נח ובניו.

ורואים מכל זה, שזה היה דרכו של נת, שהיה עסוק תמיד רק עם עצמו, הוא היה יושב תמיד בהתבודדות ועובד את קונו, ולא היה מעורב כלל עם אנשי דורו, להתפלל עליהם, או להחזירם בתשובה.

נח נקרא בסופו איש האדמה ואילו משה נקרא בסופו איש האלקים

ועל פי יסוד זה מבאר המשך חכמה (בפרישתן) מה שאמרו במדרש (ב"ר לג ג) חביב משה מנת נח לאחר שנקרא בתחילתו "איש צדיק", נקרא בסופו "איש האדמה" (ג ט) לעומת זה משה, למרות שבתחילתו היה נקרא "איש מצר" (שמות לב ט) אך בסופו היה נקרא "איש אלקים" (דברים לג א).

ומבאר המשך חכמה, דהנה יש שתי דרכים בעבודת השם יתברך, דרך אחד מי שמיידע עצמו ומתבודד מאנשים אחרים כדי שיוכל לעסוק תמיד בעבודתו יתברך, ויש מי שעוסק בצרכי צבור ומבטל עצמו מעבודתו בשביל הכלל, ומפקיר נפשו עבורם. והנה בהשקפה ראשונה היה נרא, שזה שמתבודד ועוסק תמיד בעבודת ה' בלי שום מפריע, עולה ומתעלה תמיד מעלה מעלה, ואילו זה המבטל עצמו מעבודתו לפעמים לצורך הרבים, פוחת והולך ויורד ממדרגתו.

אמנם למעשה אנו רואים שהוא להיפך ממש, נח שהתבודד, ולא הוכיח את בני דורו, ולא החזירם בתשובה ולא התפלל עליהם, למרות שבתחילתו היה נקרא "איש צדיק", אף בסוף ירד ממדרגתו עד שנקרא "איש האדמה". ואילו משה רבינו שנתערב עם אנשי דורו ומסר נפשו עליהם, הגם שמחמת זה היה נקרא בתחילתו "איש מצר", הואיל ומסר עצמו על ישראל בהרגית המצרי שהיכה איש אחד מאחיו, אך בסוף עלה

ידוע ומפורסם מה שרמזו בספרים הקדושים בפרשת 'נה', שהוא רומז למנוחת שבת קודש, וכמ"ש בתיקוני הזוהר (נד): "נה - דא שבת, דביה ניחא דירית לה צדיק וכו'".

והלום קיימא לך בפרק כל כתיבי (שבת קט). שכל המענג את השבת זוכה להינצל משלשה דברים:

- (א) ניצול משעבוד מלכויות.
- (ב) ניצול מחבלי משיח.
- (ג) ניצול ממלחמת גוג ומגוג.

והיינו הרמז, 'אלה תולדות נח', תוצאת תולדות השכר המובטח של שבת: שבזכות מנוחת שבת ועינוגה ייוולד לו שיינצל משלשה דברים:

- (א) 'את שם' - ש'עבוד מלכויות.
- (ב) 'את חם' - ח'בלי משיח.

(ג) 'זאת יפת' - 'גוג ומגוג' הלא הם מבני יפת כד"א (ג) 'בני יפת גמר ומגוג'. נמצאו של שלוש ההצלות נרמזות בשלושת בניו של נח שהיא 'שבת מנוחה', ובזכות השבת עתידים ישראל להיגאל בגאולה השלמה, ולבנות בית המקדש בתפארתו, במהרה בימינו אמן.

- > < -

סיפר הגה"ח רבי מרדכי אהרן שיינברג זצ"ל על אביו הרה"ח רבי יוסף חיים שיינברג זצ"ל שבערוב ימיו היה עיוור ל"ע, ולכל מקום נצרך שיוליכו אותו.

בערב שבת אחת בעת שהוליכו אותו לבית הכנסת עבר בדרכו על פני בית כנסת קטן הנקרא 'דומינישער שוהל', והנה מחלון בית הכנסת נשמע קול נעימה חמרה של איש אחד באמירת 'שיר השירים' בערגה וכיסופין. קול השירה נעם מאוד לאוזניו, והוא נעמד זמן מה להאזין ולהקשיב לקול נעים גילת ורגן.

לאחר שעמד כך דקות מספר והקשיב בריכוז רב לאותה שירה פנה אל מלווה ואמר לו 'השיר השירים' הזה נשמע כמו 'השיר השירים' של הרבי רבי זושא!

בשומעו כי כן נכנס המלווה אל תוככי בית הכנסת, ומצא שם בירכתי ההיכל ספון לו בפניו את הגה"צ רבי יוסף דינקלס זצוק"ל, שחיפש לו מקום שקט לקריאת מגילת שיר השירים לכבוד שבת קודש, ובהיות שבאותה עת היה בית הכנסת ריק מאדם התיישב בו והחל לשפוך את נפשו וליבו לפני ה' במגילת שיר השירים שכולה קודש קדשים.

יצא אפוא המלווה ואמר לרבי יוסף חיים: יהודי זה שקורא שם בפנים את מגילת 'שיר השירים' נראה שאינו יודע שהיה בעל שם טוב בעולם... - כידוע הצדיק רבי יוסף דינקלס לא נמנה על עדת החסידים, והיה מן הפרושים צדיקי קמאי של ירושלים קרתא דשופריא עובד השם יתברך בתמימות ובלב שלם.

ענה לו ר' יוסף חיים אינני יודע, אך משום מה כך מרגיש אני, שלשיר השירים זה נודף ריחו של הרבי ר' זישא...

המשיכו אפוא בדרכם ובחלוף כמה שעות לאחר שכבר החזירו לביתו, פגש בשעה מאוחרת של ליל שבת קודש את הגה"צ רבי יוסף בין מבואותיה של שכונת 'מאה שערים' הקדושה, ושח לפניו בבדיחותא את כל אותו המעשה, מה שנשען אל קריאת 'שיר השירים' שלו שיש בה מנוחה בית מדרשו של הרבי רבי זושא.

כשמעו זאת רבי יוסף התפעל מאוד, ואמר: מדוע תאמר זאת כבדיחותא? - תדע נאמנה שיש כאן 'הרגשה' נכונה, כי אנו אכן נכדים של הרבי רבי זושא ז"ע.

- > < -

בין הרבנים החשובים הלומדים הקבועים היושבים בהיכל ישיבתנו הק' 'שער השמים' פה עיר"ק ת"ו, היה יהודי תלמיד חכם נכבד, יקר ורם המעלה, ה"ה הגה"ח ר' אברהם יצחק סגל זצ"ל. [בן הר"ח רבי משה אהרן זצ"ל].

מלבד היותו תלמיד חכם מופלג, הוא היה גם מתמיד עצום ומרבה בעסק תורתו הקדושה בכל עת מצוא. היתה לנו שוחפות של חברותא יחדיו בכמה מסכתות שבלימודי הישיבה הק'. - הוא קבע בנפשו מידת זדיוות מיוחדת, את כל פעולותיו הורגל מעודו לעשות בזדיוות, ונדע כמתמיד עצום המנצל כל רגע פנוי לתורה ועבודת השם יתברך.

כאשר הגיע פעם להתחתן בטיש של כ"ק בעל ה'בית ישראל' מנור זצוק"ל, תיכף כשראה אותו בהיכל בית המדרש, [אשר כידוע בטרם התיישב אותו צדיק שרף לעיריית הטיש, היה משה"ק תחילה בין הקהל ומתבונן בענין קדשו לדאת ולחכר סי הגיע אל הטיש] וכשראה את ר' אברהם יצחק אמר לו בחיור: 'וואס טוסטע דא?' [מה הגעך עשה פה?] סאיז נישט פאר די! [זה לא עורך...]. אתה צריך ללכת ללמוד!

כשנצרך להשיא את ילדיו וממון אין, נאלץ לכתת את רגליו במדינות הים על פתחי נדיבי ישראל קדושים.

באחת מנסיעותיו שהה ר' אברהם יצחק באמריקה תקופה ארוכה, מאחר שכמה מילדיו הגיעו לפרקם באותה עת, והוכרח להאריך את שהייתו בחוץ לארץ חודשים רבים עד שיתקבץ הסכום הנצרך. כידוע שבמים ההם היתה כל נסיעה קשה ביותר וברובה במאמץ רב, שלא כבימינו שהנסיעות 'לח"ל' נעשו יותר נוחות ומהירות.

כעבור עשרה חודשים בערך, בהם שהה בכמה מדינות ברחבי ארצות הברית, ועדיין נותר הכיס חסר בכדי להעמיד את צאצאיו היקרים תחת החופה... החליט להרחיק יותר נדוד עד דרום אמריקה, והגיע בנסיעתו אל מדינת ברזיל הרחוקה. שם בעיר הבירה 'ברזיליה' קיימת קהילה נכבדה של יהודים טובים ויקרים שרבים מהם חיים בעושר ובכבוד.

בהגיעו ברזיליה התקבל על ידי יהודי המקום בשמחה ובכבוד רב, בזמנים ההם לא היו אורחים יהודים רבים מפלגים עד ברזיל, ולכן שמחו מאוד לקראת אורח חשוב כל כך, יהודי מורם מעם תלמיד חכם נכבד משכמו ומעלה!

הוא הגיע למקום בערב שבת קודש, קיבל אכסניה טובה ונכבדה, וקידש שם שמים בקירוב אחינו בני ישראל שם באהבה, ובהשפעת תורה וקדושה ויראת שמים טהורה.

והנה בשבת קודש שחרית ביקש לברך היכן הוא המקוה המקומי, כדי לטבול טבילת שחרית של שבת כדרכו בקודש, וכאשר התקין רבינו האר"י ז"ל (שער הכוונות חושי שבת דרוש א' שליו עין השולחן) עיין שם ומה מאוד נדהם לשמוע שאין מקוה טהרה במקום כלל!

הידיעה הזו שאין מקוה יהודי בכל העיר כולה הכתה בו כמכת אש ולא נתנה מנוח לנפשו, במשך כל השבת התהלך כלפיד להבה, והחללל וביקש על כך מלפני הש"ת, היתכן להשאיר קהילה שלמה בישראל שתתקיים בלא מקוה טהרה!?

הוא לא הסתיר את כאבו ממארחיו המקומיים, יהודים טובים ויקרים, שלא נתנו אל לבם עד היכן הדברים מגיעים. אף בדרשותו שנשא בשבת אחד הצהררים עורר את לב העם ברגשי התעוררות רבה, שקהילת ישראל בכל מקום צריכה מקוה!

תיכף עם צאת השבת, בטרם תפוג השפעת ההתעוררות, לא נח ולא שקט, וביקש לכנס מיד במוציא שבת 'מסיבת מלווה מלאך רבתי ליהודי המקום ולערך בה מגבית (ד"ח) דחופה ביותר עבור הקמת המקוה המקומי! - בלחת אש קודש שכה את כל סיבת בואו האישית למקום זה כדי לאסוף ממון לנישואי בניו היקרים... ונתן את עצמו כל כולו בשביל טהרתם של ישראל!

סייעתא דשמיא מרובה ליוותה אותו שם בזכות מסירות נפשו בדבר שבגלל היה יכול להיפטר ממנו, ולהוציא את עצמו מחיוב שאינו נוגע אליו. - כי אכן נענה הציבור בלב חם לקריאתו הנאמנה, תיכף לאחר מעריב של מוצאי שבת הוכרו על אסיפה דחופה ומיידית, למסיבת מלווה דמלאכ בענין הקמת המקוה, בהשתתפותו של האורח הגדול מירושלים עיר הקודש!

באסיפה עצמה הסביר לפנים בטוב טעם ודעת כמה גדול הוא צורך המקוה, וסיפר להם מעט מגדולי הדורות, כדוגמת רבינו החפץ חיים זצוק"ל ועוד, שהיו טורחים הרבה במסירות נפש כדי להקים מקוה טהרה בכל אתר ואתר.

עם תום סדר דרשות הגיע השלב העיקרי של ההתרמה הכספית... מתחילה נענו כמה נדיבים בסכומים פעוטים שאין בהם ממש... ורוחקים מאוד מן הסכומים הגדולים והכבדים הנצרכים לבנות מקוה הגון ומכובד. כראות רבי אברהם יצחק את המצב, שעדיין אין העולם מבינים שכאן צריך לתחוב יד עמוק יותר אל הכיס... נעמד בסערת רוח ובהתלהבות גדולה אמר:

הנה רואה אני שעדיין אין אתם יורדים לסופו של דבר, להבין ולהשכיל עד היכן מגעת מצוה יקרה זו! - לפיכך אקפון אני להיות הנחשון הראשון! הרי ידוע לכם היטב שזה לי יותר מעשרה חודשים שעברתי כאן בערים רבות בארצות הברית כדי לחתן את שתי ילדי, והצטבר על ידי סכום הגון! - הנני בזה לתרום עבורכם את כל הסכום שצברתי כולו! והרי יש כבר בפניכם חלק נכבד מהוצאות הבנין ואת השאר תשלימו ביניכם!

למותר לציין שעל אחר נעשה שם התעוררות עצומה, והכל פתחו את ליבם ואת כיסם ברוחב לב, ולא חלפה תקופה ארוכה והמקווה בברזיל קמה וגם ניצבה לשם ולתפארת עד היום הזה!

ותדיר היו וותיקי ברזיל מספרים תחילתה ויסודה של אותה מקוה טהרה ראשונה על אדמת ברזיל, שהיתה בחיפוש | הפשך בעבוד הבא |

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

לא טייך אצלו לסעות

הפעלתי את כל הקשרים שעמדו לרשותי על מנת להתקבל למשרה במקום מסוים שחשבתי שיהיה טוב עבורי. לאכזבתי הרבה, למרות כל המאמצים נענית בתשובה שלילית. אחד מאלו שניסו לעזור לי, התקשר אלי ונתן לי שיחת חיזוק משמעותית מאוד עבורי כאשר בין הדברים אמר:

"דע לך שכשלא הולך לאדם כפי שתכנן, הוא חושב שהקב"ה חלילה התבלבל או לא שם לב או פשוט לא הצליח לעזור חלילה, ועוד מחשבות מעין אלו שונאים רק חושבים ולא מוציאים מהפה. אבל יש דבר אחד שהקב"ה לא יכול לעשות. הדבר היחיד שהוא לא יכול לעשות זה לסעות. הקב"ה לא טועה לעולם!!! הוא יתברך יודע מה הטובה שלך ואתה תראה שיהיה לך רק טוב!!! הוא סיים את השיחה והציע לי להתחבר לשעור של חובת הלבבות שעד הביטחון עשר דקות ביום ואכן התחברתי."

מאז שאני מאזין לשיעור, החיים שלי ושל בני ביתי השתנו לגמרי והנה הפלא פלא. חלפו להם כמה חודשים ומצאתי עבודה בתחום שלמדתי, בשעות גמישות במיוחד כדי שאוכל להמשיך את הלימודים ולהתמקצע עוד יותר. כיום אני עובד בתחום שלי שאני אוהב במיוחד (מבואה בחובת הלבבות שעל האדם לעבוד בתחום שהוא אוהב), ובנוסף אני מקבל משכורת טובה בשעות גמישות... דבר שלא חלמתי שיכול לקרות במציאות. אכן, הקב"ה אינו טועה, הוא רק מכין לך תוכניות הכי טובות עבורך!!!

בעל המעשה: ש.ו.

- > < -

עולם הרמז

אני אומר את הברכות והקודבות בבית בנחת ואחר כך יורד לטיבלך להמשך התפילה. בטיבלך יש לי מקום קבוע ששם אני שם את הסידור שלי בגמר התפילה. אחרי התפילה ניגשתי לשים את הסידור שלי במקום והמתנתי ליהודי שעמד שם בפניה ואמר בגישמאק מיוחד את ברכות השחר, מילה במילה בהתעוררות גדולה. התפעלתי והמתנתי שיגמור את הברכות ואז אשים את הסידור שלי במקום. בעודי ממתין חשבתי לעצמי: 'מה רוצה הקב"ה לרמוז לי על ידי כך ששם את היהודי הזה במקום שלי להגיד ברכות כבוונה? הרי כתוב בספרים שהקב"ה מרמז לאדם אלף אלפי אלפים ורבי רבבות פעמים ביום איך להתקרב אליו יתברך. פתאום נתקפתי בהלם, נזכרתי שהבוקר לא אמרתי את ברכות השחר. לא אמרתי ברכות השחר כי לא היה לי מי שיענה אמן בבית ואמרתי בליבי שאומר את הברכות אחר כך כשיהיה מי שיענה אמן והנה הקב"ה דאג להזכיר לי ששכחתי ועדיין לא ברכת את הברכות!!! חשבתי בליבי, איך אדם עומד בצד ומתפלל בכונה והוא אפילו לא יודע שהוא הציל אותי מיום בלי ברכות!!!

בעל המעשה: ח.ר.

הפענוץ לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוצפן לשלוח אל ר' שפתה סמואלס פקפס: 15326517922 או: o.y.wines@gmail.com

באיזה דרך תבחר להתחיל את השנה החדשה ?

- מתחילים בראשית מיט אפרישקייט -

על הדקות היקרות הללו... [כנודע מאמר הצדיקים ששעה אחת של שבת ככמה ימים של חול]. לפיכך עמד וסידר חברותא מיוחדת לאותו זמן מועט של הפסקה בין הקידוש לסעודה... ובמשך שנים קנו להם עולם ומלואו, באותו לימוד קצר וקבוע של פעם בשבוע. הסדר ביניהם היה, שלאחר התפילה נכנסים כל אחד לביתו לעריכת קידושא רבא דצפרא דשבתא, ולאחר הקידוש נכנס החברותא לביתו נאוה קודש של ר' זונדל ללימוד השיעור הקבוע. - כן היה מנהגם מדי שבת בשבת, וכן בכל יום טוב ורג.

והנה בגזע השבועות שחרית עם סיום תפילת וותיקין, אחר סדר הלימוד שהיו נעורים כל הלילה כנהוג, ויגשו הקהל לעבור לפני רבי זונדל הצדיק בברכת 'זוט יום טוב' והג שמת והלכו כל אחד לביתו לקידוש הגדול

של חג לסעודה של מאכלי החלב היקרים והאהובים ולמנוחה. - גם מיועדו החברותא הקבועה עבר עם כל הקהל הקדוש וניגש אל הצדיק בברכת החג, והנה מפתיעו רבי זונדל כשאל-קבע בפשיטות כשחיוך של ענוות חן נסוך על פני קדשו: דו קומסט לערענן נאמן קידוש, יא! [הנה מניע ללימוד לאחד הקידוש, נכון?]

החברותא התפלא מאוד, הוא לא העלה בדעתו כלל שקביעות החברותא שביניהם כוללת גם את שבועות בבוקר... הוא החל להתנגל בעדינות על עייפותו הרבה, לאחר לילה שלם של לימוד, וריצה אל המקוה לפנות בוקר, וממנה תיכף לתפילה אריכתא של חג עם כל מגילת רות... - אולי יותר מאוחר? ניסה לרכך קצת את הקושי... עתה יקשה עלי להגיע ללימוד הקבוע שלאחר הקידוש! און יוסף קענטסטו? [ואת יוסף מכיר אהיה] - החזיר לו ר' זונדל בשאלה. וועלכער יוסף דא? [איזה יוסף כאן?] - תמה האיש, ומה זה קשור עתה?

נ, אמר ר' זונדל, יוסף פון די 'מכולת' דא? [יוסף בעל המכולת השטותית פה] אודאי! ענה האיש, כלקן איהם גאר גוט! אבער וואס האט דאס א'ענר? [הדאי מכיר אני אותו חיטב אבל מה כל זה שייך לכאן?] וואס פארשטייטסטו נישט? [מדוע איך מבין?] הבהיר ר' זונדל, ופניו קורנות כאור החמה: כשזקוק אודה לקנייה של לחם וחלב במכולת ואין בידך כסף מוזמן, הלא מנהגו של ר' יוסף ידידינו לרשום על גבי הכרטיס את סך החוב... כך הגך קונה בהקפה ולאחר תקופה מסוימת כשהמעות מצויים בידך, נכנס אתה יום אחד למכולת ופוער את חובך!

כך גם בענייננו, קח לך בהקפה את שעות השינה החסרים לך, ובהזדמנות תפרע את החוב בשינה טובה ומתוקה! - אבל את קביעות החברותא אין לבטל לעולם בדיוק כפי שר' יוסף בעל המכולת לא ידלג אף יום במלאכתו, ובכל בוקר בקור ובחום יפתח את המכולת השכם בבוקר, ולמה נגרע אנו במלאכתנו מלאכת יגיעת התורה הקדושה!

טיב לקח מוסר נאה הוצאתי לנפשי מעובדא יפה זו, מלבד עצם המעשה המדבר בעד עצמו. - איך שהיה הצדיק למד מכל דבר שרואה בעולם את הנצרך לו לעבודת השם, מכל דבר שהתרחש עימו בעולמו הפיק לקחים ולימודים הנצרכים לשמים. - גם מן המכירה בהקפה שבמכולת של ר' יוסף, למד את הלימוד הנצרך לתורה ולתעודה! א' גוטען שבת!

מקוה של שבת, ולפיכך היו מקפידים להדר שם באותה טבילה של שבת בשחרית.

- > < -

סיפר כ"ק אדמו"ר מסקולען - לייקוואוד שליט"א, שבאותה השבת נפל בחלקו לשהות לצידו של זקנו כ"ק מרן האדמו"ר רבי אליעזר זוסיא בעל 'זעם אליעזר' מסקולען בבית הרפואה.

היה זה כבר בערוב ימיו של הצדיק, כשמחלתו התגברה עליו מאוד רחל, והוא שכב במצב קשה ותשוש על מיטתו שבבית החולים, כשהוא מחובר לכל מיני מכשירים ממכשירים שונים.

והנה בערב שבת קודש, מספר שעות לפני כניסת השבת, הבחין הנכד שהסבא ממלמל משהו בפיו, ומחמת רוב חולשתו לא היה ביכולתו לדבר כלל, רק שפתי קדשו נעות וקולו לא

ישמע, מאחר ולא היה קולו נשמע כלל הוכרח להטות את אוזנו ולהצמידה ממש על פי קדשו של הצדיק, ואז שמע שלוחש לו: איך דארף אשבתדיגע קלייד! [אי צריך בגד לכבוד שבת].

הנכד נדהם למשמע אוזנו, מי חושב כאן בכלל על בגדי שבת? במצב חמור שכזה, היה זה בלתי אפשרי לחלוטין להלבישו בגדים אחרים מחמת היותו מחובר לכל המכשירים שהקיפוהו מכל צד... ניסה אפוא הנכד להסביר לסבא את מצבו, ושאי אפשר כאן בשום אופן ללבוש בגדי שבת. הוא הראה לו את כל המכשירים המחוברים לכל גופו, והסביר לפניו כמה חיוניים הם המכשירים הללו לשמירתו, ולכן בהאי שבתא לא נראה שתהיה האפשרות ללבוש את בגדי השבת, ובעזרת השם לאחר שיתרפא ברפואה שלמה ויחזור לביתו בבריאות איתנה יוכל ללבוש את בגדי השבת!

אך הסבא הרבי אינו מוותר, והוא בשלו ממשיך ואינו מרפה ולוחש לו כל העת בשפתי קדשו: באלד קומט אריין ד'שבת קודש און איך האב נאך נישט אננטוען ד'שבתדיגע קליידער! [עוד מעט תיכנס השבת קודש ואני עדיין לא לבשתי בגדי שבת].

ניסה הנכד לדבר על כך עם הרופאים וראשי המחלקה שבבית חולים, וכולם שחקו ממנו ודחו הדבר מכל וכל, ואף את זאת הסביר הנכד לזקנו הרבי הק' שהדוקטורים אינם מסכימים לזה בשום אופן.

לפתע לאחר זמן רב שהרבי ביקש את בקשתו שוב ושוב ולא נענה החלו פתאום המכשירים לצפצף כממה כיוונים המדדים החלו לקפץ עולים ויורדים וכשרצו אליו הרופאים במהרה לבדוק את המתרחש התברר שלקה לליבו את סירובם הנחרץ להלבישו בבגדי השבת, וכאשר ליבו נקפו כל כך הגיע לכדי סכנה, רחמנא ליצלן.

לפיכך בראותם כי כן הורו הרופאים להיענות לבקשתו, על אף הקושי הגדול שבדבר. בבית בריה נאלצו להסדיד מחדש את כל חיבור המכשירים לגופו הקדוש לאחר שהלבישוהו בבגדי השבת קודש.

והעיד הנכד שכשראה זקנו הצדיק שנענתה בקשתו והביאו לפניו את בגדי השבת זרחו פני קדשו באור מופלא רום מעלה, ואי אפשר לתאר גודל שמחתו על שזוכה להתעטף בבגדי שבת מלכתא ועל כל בגד ובגד שהלבישוהו היה אומר בפה מלא

ובהתלהבות עצומה: לכבוד שבת קודש!

ומענין לענין באותו ענין סיפר עוד כ"ק אדמו"ר מסקולען - לייקוואוד שליט"א, על אביו הר"ק רבי ישראל אברהם זצוק"ל מסקולען, שהיה לו נוסח מיוחד של 'לשם יחוד' שהיה אומר לפני הבישית השטריימל לכבוד שבת קודש, שבו היה מייחד ומקדיש את כל טעם לבישתו לא לשום סיבה אחרת, כי אם אך ורק לכבוד שבת מלכתא.

והיה אומר שהשטריימל של שבת קודש הוא דוגמא חכר למצנפת של הכהן גדול בבית קדשנו וחפארטנו, ולפיכך יש להיזהר מאוד בכבודו ובקדושתו.

וכאשר היה מנהג לעטר את ראש החתנים בעטרת תפארת השטריימל הקדוש לראשם לפני כניסת שבת עליה תורה [אייפהן] שלהם כמנהג הרבה קהילות ישראל, היה אומר ביחד עם החתן אותו נוסח מופלא של 'לשם יחוד' לפני הנחת השטריימל, ולאחר שחבשו והניחו על ראשו, היה יוצא בריקוד נהדר עם החתן הנרגש בשירת 'זבנים השבת' בניגון המפורסם של סקולען: דורשי רשומות הראו מקור למנהג קדשו בספרו של הר"ק מקאמארנא זצוק"ל, שכתב: 'שבת' - נוטריקון שלטריימל במקום תפילין! - לומר שהוא מעין אותה חשיבות ופועל אותה פעולה, כאשר קיימא לן טעמא שאין מניחין תפילין בשבת משום ששבת גופא 'אות' היא בני ובין בני ישראל, ובשתי אותות סגי ליה לאיש ישראל, לפיכך זה השטריימל המיוחד לכבודה של שבת מלכתא מורה על אות השבת שלכן אין צריך להתפילין, וכשם שאין להסיח דעת מן התפילין כן אין להסיח דעת מן השבת קודש.

וכשם שתקנו נוסח מיוחד של 'לשם יחוד' לפני הנחת תפילין, כן התקין נוסח מיוחד של 'לשם יחוד' לפני הנחת השטריימל.

- > < -

סיפר לי אחד מן החברותא הרבות שזכו ללמוד בתורה עם מורנו ורבינו הגה"צ רבי זונדל קרוזר זצוק"ל בעל 'אור החמה', כידוע היה סדר ויסו מלא וגדוש בסדרי לימוד עם חברותא בכל מקצועות התורה, מלבד היותו מרביץ תורה גדול לעדרים ומסור שיעורים רבים בכל יום בהרבה מקומות.

חברותא זו דגן הייתה קבועה לפעם אחת בשבוע בלבד בזמן משונה מעט... היה זה כשרבי זונדל בשקידתו המפורסמת שם אל ליבו שהזמן שבין הקידוש של שבת בבוקר אחר תפילת וותיקין כמנהגו תמיד עד הסעודה של שבת איננו מנוצל כדבעי, וחבל

מוקד הזמנות ספרים • של הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א קו הזמנות של מכון טיב 0733-22-76-09

הספר אצלך והספר אצלך

shivti11@gmail.com | 05276-10455 078-3331109 טל: רה' ישעיהו 7 ירושלים | רה' ע"י קהילת שבת בית ד' | הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגזוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה. יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגזוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה.